

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinum Novvm

**Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob**

Basileae, 1628

△

[urn:nbn:de:bsz:31-107465](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107465)

de spiritibus uocatis & impuris dicitur, qui & diaboli, iisdemq; dæmonibus & dæmoniis.

Δαίμωνες, uel dæmones, ad dæmonem pertinent. ut dæmonia, apud Plat. in Apol. & apud Synes. Dicuntur & τὰ δαίμονια (sine adiunctione) res diuinæ à Xen. Apomn. lib. 1. Et δαίμονες πύρ in Epigrammat. à Deo immisus ignis. ¶ Itē dæmones, qui diuinum aliquid habet. A Demosthen. pro augullo & venerando poni scribit Bad. Tribuitur autem & rei & personæ. Exponitur etiam beatus. Iliad. 8. Item admittendus, mirus. ut in Epigr. lib. 1. δαίμονες βραδύτης. ¶ In malam etiam partem ponitur pro miserandis, misci: ut δαίμονια τύχη, pro dira & miseranda fortuna, apud Plat. Sic sæpe in compellationibus ut apud Herodot. in Melp. δαίμονια ἀνδρῶν. Sic Il. α. & β. & Aristoph. in Nub.

Δαίμωνιον, neut. gen. (sicut & τὸ θεῖον) nomen supremum, Deus supremus & diuinitas mundi moderatrix. Ilocr. τίμα τὸ δαίμονιον. Apud Plut. in Galba, tonitrua & fulgura deo δαίμονι uel proficiscuntur. Apud eundem uide libellum qui inscribitur περὶ τῆς Σουκράτους δαίμονι. ¶ Item pro spiritu impuro siue diabolo: in nouo Test.

Δαίμονιον, mirabiliter mirum in modum, apud Aristoph. Δαίμονιον, ad dæmonia pertinens. Δαίμονιακός, dæmoniacus, i. qui à dæmone seu dæmonibus possidetur: à dæmone inspiratus seu afflatus, ut δαίμονιακὸς φθῖς, apud Plut. in Pericle.

Δαίμονιακός, dæmoniacus, qui est dæmonis. ut δαίμονιακὸν οὖρον, Chrysolite Sacerd.

Δαίμωνιον, pro dæmone habeo, i. pro Deo. Helych.

Δαίμονιον, à dæmonio teneor seu possideor, apud Evangelistas.

Δαίμονιακός, sum dæmoniacus, à dæmonio teneor. Luc. Generalius accipitur pro infans, furore correptus sum. Plut. in Pericle, αὐτὸ τὰ θεῖα δαίμονια. Sic & apud Xenoph. apomn. 1. 1.

Composita.

Αἰθέρη δαίμωνισσα, qui parce bibunt, uide Erasim. in hac uoce.

Αἰθέρη δαίμωνισσα, Helych. iterum sortiri.

Αἰθέρη δαίμωνισσα, Deus ex homine factus Suid. scribit ἀνθρώπων δαίμονια, fuisse dæmones qui humano induti corpore, atq; sic & dæmones & homines existeres, totum orbem concusserint.

Αἰθέρη δαίμωνισσα, ab Helychio exp. furo.

Βαρυδαιμόνιον, cui grauis & inimica est fortuna, infelix. ut βαρυδαιμόνιον, in Epigram.

Βαρυδαιμόνιον, grauis fortuna, graue infortunium, apud Lys.

Βαρυδαιμόνιον, graui fortuna pœnor, grauitate mihi est infensa fortunæ miseritiam sum, ex Aristoph.

Βλαπτικὸν δαίμωνιον, uulgò exp. retortis oculis, horribicòq; aspectu intuentis. A Cam. exp. strabus, quasi attonitus.

Δαίμονια, qui dæmones seu deos esse metu adactus credit. Pl. περὶ δαιμόνων. Item qui merulose dæmones seu deos colit, superstitiosus. Nat. δ' ἐστὶν δαίμονια πλάνη.

Δαίμονια, dæmonum deorum uel metus superstitiosus, Plut. in Alex. Est etiam religio. Budæus enim apud Athen. δ' εὐδαιμόνια περιχρῆσαι, religione tenet. Et apud Plut. δ' εὐδαιμόνια ὑψατο τὸς πόλιος, religio ciuitatem inuasit.

Δαίμονια, deorum metu superstitioso teneor apud Suid.

Δυσδαιμόνιον, infortunatum. Δυσδαιμόνιον τύχη, Plat. q. d. infortunatum. Δυσδαιμόνιον, infortunium. Antocid.

Εὐδαιμόνιον, fortunatum, felix, beatus, ut εὐδαιμόνιον ἰσχυρὸς, Hel. in Erg. Plat. & Ilocratis. εὐδαιμόνιος & μακάριος copulant. Apud Aristot. eth. 1. c. 11. εὐδαιμόνιος & εὐδελος opponuntur. Itē diues, opulentus, apud Herodot. lib. 1. & Xen. & Paul. in Phocicis.

Εὐδαιμόνιος, fortunatus, feliciter. Plat. Ilocr. Aristot.

Εὐδαιμόνιος, felix, beatus. Εὐδαιμόνιος, felicitas.

Εὐδαιμόνια, felicitas, beatitudo, beatitas. Plato in Epitaph. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμόνιος φέρονται, omnia quæ ad beatè uitendum ferunt.

Εὐδαιμόνιος, beatus sum, beatè uiuo. εὐδαιμόνιος, τὸ γῆρην, Xenoph. Ped. 4.

Εὐδαιμόνιος, ad felicitatem idoneus, ad felicitatem pertinens. Item, beatus. ut Arist. eth. 10. εὐχρηστὰ εὐδαιμόνιος τὰτα.

Εὐδαιμόνιος, beatè. Aristoph. in Pace.

Εὐδαιμόνιος, beatum iudicò beatum pœdico, Aristot. τὰν τελετήματα εὐδελος ἰδὲ εὐδαιμόνιος. Dicitur & εὐδαιμόνιος ἐστὶν ἡδὴ. Luc. in Somn. Εὐδαιμόνιος, opinio beatitudinis quæ de aliquo concipitur, uel pœdicatione beatitudinis. Aristot. eth. 4. Εὐδαιμόνιος, quod pro beatitudine habetur, siue id in quo felicitas collocatur. Plat. epist. 8.

Decamp. Εὐδαιμόνιος, feliciter uiuo, felicem uitam dege. n Thuc. lib. 1.

Κατιδαιμόνιος, fortunam dico, beatum pœdico.

Πασιδαιμόνιος, omni ex parte beatus, felix. Luc. in somn.

Τετυδαιμόνιος, ter fortunatus, fortunatissimus. Luc.

Υπερδαιμόνιος, felicissimus sum omnium. Luc. in somn. & thet. 1. 1.

Εὐδαιμόνιος, inuisus dijs. Item infelix, apud Sophoc. ubi Oedipus de seipso dicit, τίς ἐχθρόδαιμον μάλλον ἀγγιστ' ἀπὸρ;

Κακὸς δαίμων, infelix, miser. Luc. de sacris. θεῖος ἐχθρὸς ἐ, κακὸς δαίμωνας. Exp. etiam malus dæmon seu genius, malus spiritus.

Κακὸς δαίμων, infelicitas, apud Synes. Peius est quam κακία, apud Aristoph. in Pluto.

Κακὸς δαίμων, infelix sum, aduersa fortuna conficior. Philo de uita, Mosi, lib. 3. & Laert. in Aristot.

Κακὸς δαίμων, à malo genio agitor, sum fanaticus, intemperis agor. Aristoph. in Pluto.

Decamp. Τετρακακὸς δαίμων, ter infelix, infortunatissimus, Aristoph. in Pluto.

Κακὸς δαίμων, quorum uenter Deus est. Athen. 11. γὰρ ἄρα ἐ, κακὸς δαίμων ἀνθρώπων.

Οὐκ εὐδαιμόνιος, fortunatus. Il. 7.

Σαρδδαίμων, capularis dæmon, bestuaria larua, sepulchralis. nam σαρδὰ capulum, i. sarcophagum significat. Plutarch. de inst. pœn. scribit senes uulgato conuicio sic appellari solitos fuisse, sicut & κρονολάρας.

Τριδαιμόνιος, dæmones peruncti facibus ora. Sic uocant pœtes qui facibus ora peruncti ne cognoscerentur, plaustrisque inuecti sua pœmata canebant. Aristoph. in Nub.

Φιλοδαίμων, dæmonum amans, dæmonum cultor, apud Greg.

Δαίμονια, δαίμονια, uide in Δαίμ.

Δαίμων, uide in Δαίμ. seu Δαίμ.

ΔΑΪΩ, disco, doceo. In hac quidem signif. inusitatum est δαίω, sed uisitata sunt formata ab eo tempora: ac primùm δειδωμένος (pro δειδωμένος) i. noui, ut apud Hom. δειδωμένος γαλακτοῦ. Et pro docui ut Od. φ. -ὄν κρησθ' δειδωμένος Πάλλας Ἀθηνῶν τὴν γλῶσσαν. Particip. δειδωμένος. Item δειδωμένος, quod quidam pro δειδωμένος dictum putant, alij à δαίω inuis. formant.

Οδύλλ. εἰ τὴν ἀειδῶν οὐδ' ἐτι εἰδῶν ἀνεί. Sic & passiuum δειδωμένος, uide δειδωμένος cum gen. pro perito, ut δειδωμένος ἰππων. Apoll. Arg. 1. Et cum accu. ut παλαίστρας δειδωμένος, Epigr. lib. 1. Reperitur & fut. δαίωμαι. Od. γ. 7. Vitaris & uoluita. pass. δειδωμένος, uide δειδωμένος & δαίωμαι, ut δειδωμένος παλαίστρας, pro γυμνασίου παλαίστρα. ¶ Item epulum pœdico, ut δαίωμαι epulum pœdico alicui. Sic apud Herod. lib. 1. τὴν Ἀστυνίαν ἀνέμωσαν ἰδὲ αἰσθ. δαίωμαι γαίμων, epulum nuptiale celebrare. ut Il. 6. αἰσθ. γαίμων μὲ μυστῶν ἐναισι, Sic & Eurip. dixit δαίωμαι ὑδρῶνας. ¶ Itē diuidor, partior, (ut uolunt gramm.) proprie de eo partiendo modo, qui in conu. ius uisitatus erat. In hac signif. uisitatione est uos pass. ¶ Item comburo, incendio. Il. 6. Μῆδ' ἐπὶ τῶν Τρώων μαλακῶν πυρὸς ἄρ' ἐστὶ δαίωμαι δαίμων δ' ἀπὸ οὐρανῶν Ἀχαιῶν.

¶ Deriuata ex δαίω, i. disco, doceo.

Δαίμων, uide in Δαίμ.

Δαίμων, apud Hērodot. pro δαίω. Il. 6. δαίμων ἰδὲ αἰσθ. ἰδὲ αἰσθ. δαίμων, doctus, gnarus, peritus. ut Od. 3. δαίμων ἀειδῶν. Superlat. δαίμωνια, apud Xenoph. & Aristot. lib. 6.

Δαίμωνια, peritia, scientia. Apoll. Arg. 1.

Δαίμων, peritus, i. peritus, in Epigram. δαίμων τὴν γλῶσσαν. Item hostilis, uide in Δαίμ. i. uro.

Δαίμων, quomodo huc pertineat, uide suo loco.

Composita.

Αδαιμόνιος, δαίμων, ignarus, imperitus, Herodot. in Terpsich. & Xen. Pœd. 1. Αδαιμόνιος, imperitè.

Αδαιμόνιος, incognitus. Heliod. ex ἀδαιμόνιος τὴν γλῶσσαν.

Αδαιμόνιος, imperitus ut μάχης ἀδαιμόνιος φωνή, Il. 1.

Αδαιμόνιος, imperitia apud Helych.

Αἰσθ. δαίμων, qui nuper didicit, qui nuper cognouit, uel qui nuper cognitus est seu mente perceptus, apud Suid.

Αὐτόδαιμων, qui ex se ipso & sine magistro didicit. Et pass. αὐτόδαιμων ἰσχυρῶς, apud Soph. in Aiace, quorum scientia sine magistro percepta est.

Επίδαιμων, cognosco. Hom.

Παντοδαιμων, [q. d. omniscius] qui omnia didicit. Democriti epith. apud Laert.

Προδαιμων, pœdico, pœdico, uide part. ποσδαιμων apud Hērodot.

¶ Deriuata à δαίω, epulum pœdico.

Δαίμων, epulor. Od. 6. v. 408. Ἀλλ' εἰ δαίμων ἰδὲ αἰσθ. κατακίετι οἶκα δ' ἰοῦται. Ponitur & simpliciter pro edere. Phocyl. Μῆδ' ἐτι εὐφροδῶν δαίμων κρείας.

Δαίμων, uro, edule, quod esui est Helych.

Δαίμων, epulas do seu tribuo. Il. 1. δαίμων δαίμων γαίμων.

Δαίμων, epulor, comedo, depascor. Od. 11. ἡμεῖς δαίμωνι κρεῖται ἀπὸ τῶν χυμῶν ἰδὲ. Inproprie apud Plat. & Pind. δαίμων κρεῖται πῦματα.

Δαίμων, epulas do, epulas. Od. 3. Αἰσθ. δ' ἡμῶν δαίμων τὴν γλῶσσαν κρείται γορῶν τε. Heliod. in Erg. τὸν φιλοῦντ' ἰπὶ δαίμωνι παλαίστρας. Et Apoll. Arg. 2. δαίμων ἀμύμων.

Δαίμων, comestio, ex epulo. Od. 11.

Δαίμων, comestio, ex epulo. Athen. lib. 6. & 14.

Δαίμων, comestio, ex epulo. Iycoph.

Δαίμων, uro, uide quod δαίμων, Il. 7.

Δαίμων, uro, epulas id est, qui epulas inffinit. Od. 1. δαίμωνι κρείται.

Ο δ' αὖ δ' αὖ, qui in via excipit viatores. Vide & in cōp. ἐξ ἀποκρίσεως.
 Οὐρανὸν ἔχει, qui vrinā recipit. vt ἰσοδ' ἔχει κίσκες, apud Alex. Aph.
 vesica quæ vrinā recipit. Οὐρανὸν ἔχει, pro eod. in Probl. lib. 1.
 Οὐρανὸν ἔχει, vrinæ receptaculum, matella seu matella. vas v-
 rinarium. Sic potest dici etiam vesica.
 Πανδ' ἔχει, ἢ δ' αὖ δ' αὖ, Ionice, qui quemlibet hospitiū ex-
 cipit, seu (ad hunc modum) omnes capiens.
 Πανδ' ἔχει, ἢ δ' αὖ δ' αὖ, luna à Platone dicitur, quod totius ge-
 nerationis susceptiva sit.
 Πανδ' ἔχει, ἢ δ' αὖ δ' αὖ, qui publico hospitiū excipit. Helych.
 Πανδ' ἔχει & Πανδ' αὖ δ' αὖ, qui quemlibet hospitiū ex-
 cipit, hospes meritorius. Plur. αὖ δ' αὖ δ' αὖ. Metaphoricè etiam ca-
 pitur. Plat. l. 9. de rep. (de tyranno) πάντας καί τας πάνδ' ἔχει τὴν
 ἐξ ἑστέρας.
 Πανδ' αὖ δ' αὖ, quæ promiscuè quoslibet hospitiū excipit.
 Aristophan. Vespr. Item caupona. ibid.
 Πανδ' ἔχει seu Πανδ' αὖ δ' αὖ & Πανδ' ἔχει, ἢ δ' αὖ δ' αὖ, taberna di-
 versoria, publicum diversorium, vbi vniuersique excipiuntur.
 Πανδ' αὖ δ' αὖ, promiscua omnium exceptio. (Plur.)
 Πανδ' αὖ δ' αὖ, promiscuè hospitiū excipio. Plato lib. 10. de leg.
 Πανδ' αὖ δ' αὖ, promiscua hospitiū exceptio. Plat. l. 8. de leg.
 Πολιμαχ' ἔχει, & Doricè πολυμαχ' ἔχει, bella suscipiens, in E-
 pigri, epichurum est Mineræ.
 Σιδηρ' ἔχει, capiens, seu suscipiens frumentum.
 Σιδηρ' ἔχει, receptaculū frumenti aut ciborum. Pol. lib. 6. c. 7.
 Σιδηρ' ἔχει, qui excipit apum examina, ex epigr.
 Σιδηρ' ἔχει, loquax, loquutelisus. Helych. & Poll.
 Τρυφ' ἔχει, per lyncopen pro τρυφ' ἔχει, theca trutinæ. Suid. ex
 Epigramm.
 Υδρ' ἔχει, aquam excipiens seu recipiens, vt lacunæ, cisternæ,
 vasa aquaria & quævis alia aquæ receptacula. Adiectiue ὕδρ' ἔχει
 δ' αὖ δ' αὖ. Poll.
 Χολιδ' ἔχει, fel seu bilem recipiens, vt χολιδ' ἔχει κίσκες, apud
 Gal. vesica quæ bilem è iecinore manantem recipit.

Δε-ψία, vide in Δεψία.
 ΔΕ Ω, F, δει ψία, & κει ψία, ligo, alligo, vincio. Il. φ. δ' ἄρα δ' ὄπιον
 χεῖρας ἐν τρεῖσι τῶν ἰμάσιν, Thuc. 3. ἀλλ' ἴσθ' ὅτι κείνους τῶν δ' ἰ-
 μάσιν. Dicitur in secunda persona δει ψία, in tertia δει ψία, potius quā
 δει ψία, & δει ψία. Inuenitur tamen δει ψία in infin. apud Plat. in Crat.
 τὸ ἡ δ' ἄρα δ' ὄπιον ἐν τῶν τρεῖσι τῶν ἰμάσιν. Itē vincio, in vincula conicio,
 vt apud Dem. ἀποκρίσεως ἀπὸ τοῦ ἐν τῶν ἰμάσιν. Thuc. 3. ἀλλ' ἴσθ' ὅτι κεί-
 νους τῶν δ' ἰμάσιν. Herodot. δ' ἰμάσιν ἐς αὐτὸν αὖ δ' αὖ δ' αὖ cum genu. apud Ho-
 merum pro κει ψία. Vide Eust. ¶ Item abstrum. Cum genit. &
 infin. Plat. in Apol. πολλὰ δει ψία ἐστὶν ἰμασίν ἀποκρίσεως.
 δει ψία, multū abest vt pro meipso defensionem suscipiam. Sic ὁ-
 λιστὸν δει ψία ἀκρίσει, parū abest quin fecam. Inuenitur etiam a-
 pud Hoer. ἀποκρίσεως ἰμασίν δει ψία ἀκρίσει, pro μακρὸν
 ἔστιν ἰμασίν. Impersonaliter etiam dicitur itudē cum genit. & inf. Pla-
 to in Apol. πολλὰ δει ψία ἐστὶν ἰμασίν. Sic πολλὰ δει ψία μα-
 κρὸν ἔστιν ἰμασίν. Interdū δει ψία (impersonaliter vsu parū) significat opus
 est. Cum genit. vt Plat. δει ψία τῶν ἀκρίσει δει ψία ἀκρίσει ὅτι
 τῶν ἀκρίσει δει ψία. Xen. Paed. πολλὰ δει ψία ἐστὶν ἰμασίν, multis tibi o-
 pus est. Apud Eurip. cum dat. personæ & accusatiuo rei ἢ πολ-
 λὰ σοὶ με δει ψία. Item alia obstrucone dixit. ἐν δει ψία μένον μοι
 vna re est mihi opus. Repetitur etiam δει ψία pro, opus habeo, in-
 digeo. Plato, ἀποκρίσεως ἰμασίν, ἢ μακρὸν αὖ μοι τὸ ἀποκρίσεως
 δει ψία κείνους δει ψία. Item δει ψία oportet, par est, necesse est.
 Hoer. ἢ δει ψία πρῶτον. Democrit. δει ψία τῶν ἰμασίν με βουδ' αὖ δ' αὖ
 πολυμαχ' ἔχει. Idem, δει ψία ἰμασίν ἢ δει ψία, necesse futurum putat.
 ¶ Deriuata ex δει ψία, ligo.
 Δει ψία, & interdū δει ψία, ligo. Item vincior. vt de δει ψία ἰμα-
 σίν, vincietur in vincula conicietur. Plat. & Xen. ¶ Item, media
 voce idem quod δει ψία, ligo. vt Il. 6. Πῶν δει ψία λειψασίται
 ἰμασίν (αὐτὸ καλὰ πειδ' αὖ δ' αὖ). Alias signif. vide in Δει ψία, opus habeo.
 Δει ψία, ἢ δει ψία, & in plur. Δει ψία vel Δει ψία, vinculū. Il. 1. 2. 3.
 λειψασίται δει ψία δει ψία δει ψία. Plur. de non foret. ἀλλ' ἴσθ' ὅτι κεί-
 νους τῶν δει ψία. Itē περὶ, vt apud Dem. in Timocri, ἐν τῶν ἀπο-
 κρίσεως δει ψία, h quis nexu motilatus est. Pōbitur & pro
 fasciculo apud Pol. & Eust. dicentes φρονησάντων δει ψία. Dicitur
 & τὸ δει ψία, vnde δει ψία, apud Hom. Il. 2. Od. α. & 3.
 Δει ψία, ἢ ligo, vincio. Item colligo, connecto. Aphr. in Pro-
 blem. Δει ψία ἰμασίν τῶν δει ψία. Et apud eundem, κει ψία
 μένον δει ψία τῶν ἰμασίν. Interdū pro, in vincula seu
 in carcerem conicio.
 Δει ψία, ἢ δει ψία, vincior, qui in vinculis seu carcere habetur.
 captiuus. Soph. Et δει ψία τῶν ἰμασίν (scem. ge.) vincia, captiua. Soph.
 Δει ψία τῶν ἰμασίν, locus in quo vinciantur homines, carcer. Vn-
 de eis τὸ δει ψία τῶν ἰμασίν, apud Dem. Interdū etiam
 vinculum, compes, q. d. ligamentum.
 Δει ψία, ἢ etiam dicitur, vt δει ψία, vnde ἰδ' ἰμασίν τῶν ἀλλ' ἴσθ' ὅτι κεί-
 νους τῶν δει ψία, Loc. cap. 8.
 Δει ψία, ἢ idem δει ψία τῶν ἰμασίν, aptus ad ligandum.
 Δει ψία (pro δει ψία τῶν ἰμασίν, quod vsitatus est) vincius, qui est
 in vinculis, qui est in carcere. In nouo Test.

Δει ψία, ἢ fasciculus. Athen. δει ψία, diminut. fasciculus. Pō-
 bitur & pro δει ψία.
 Δει ψία, ἢ τὸ, pro δει ψία, vinculum. Item fasciculus.
 Δει ψία τῶν ἰμασίν, τὸ, paruus fasciculus in Hippiastris, ὕδατος δει-
 ψία τῶν ἰμασίν.
 Δει ψία, ligatio, connectio, iunctura. vt δει ψία τῶν ἰμασίν.
 Δει ψία, ligatus, vincius, δει ψία, pro facibus in fasciculum collig-
 gatis. Il. 2. Καὶ δει ψία τῶν ἰμασίν.
 Δει ψία, idem quod δει ψία, ligo, factum esse ex δει ψία, cuius fut. δει ψία,
 tradit Eust. sicut δει ψία ex δει ψία, cuius fut. δει ψία.
 Δει ψία, Δει ψία, quomodo hoc pertineant, vide suis locis.
 Composita : ac primum prefixam habentia
 pro apostrophenem.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, circūligo. Apol. Rho. Α' μπεδ' ἰμασίν δει ψία τῶν ἰμασίν
 Α' μπεδ' ἰμασίν, vt inque ligatus, circūliger.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, Helych. armilla, annuli. hoc est, orbiculi quibus vel
 manus, vel pedes, brachia aut tibie circumligantur & circū-
 dantur, idque vel ornatus causa vel captiuū alicuius retinendū
 gratia. Dicitur & ἀμπεδ' ἰμασίν, & in neutro genere ἀμπεδ' ἰμασίν. Et
 metaph. ἀμπεδ' ἰμασίν Hippocr. dicitur osculi matricis contu-
 rentia & labrum, quod cucurbitæ labris simile esse ait.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, religio, vincio. Plur. in Pericle. ἀμπεδ' ἰμασίν δει ψία τῶν ἰμασίν
 ἰμασίν ἰμασίν. Item redimio, coronatio. Thuc. 4. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, ἢ vincior, coronatio.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, τὸ, anadema, id quo caput redimitur. corona. Eur.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, religio, idem quod ἀμπεδ' ἰμασίν.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, ἢ redimiculum, hoc est, ornamentum capitis quo mu-
 lieres vtuntur in religandis capillis de sparsū fluant.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, religatio. Luc. ἀμπεδ' ἰμασίν τῶν κομμῶν.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, religatus, reuinctus. Euripid. in Hecuba. ἀμπεδ' ἰμασίν ἰμασίν
 ἀμπεδ' ἰμασίν dicit vel quæ supra caput ligantur, vel quibus religan-
 tur crines, vt τῶν ἀμπεδ' ἰμασίν.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, ἢ religio, illigo, paxligo. Dioscorid. lib. 3. ἀμπεδ' ἰμασίν ἰμασίν
 ἰμασίν. Et pass. ἀμπεδ' ἰμασίν, apud Aristot. de gen. an. lib. 4. τῶν δει ψία
 ἰμασίν ἀμπεδ' ἰμασίν ἰμασίν ἀμπεδ' ἰμασίν.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, religatio.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, fasciculus, quod simul colligatum est. Apud
 Diosc. lib. 3. c. 3. paxlitem. Item fascia quardam circa caput mu-
 lierum. Budæus ait esse amiculum mammae continens, q. d.
 mamillare, apud Luc.
 Α' μπεδ' ἰμασίν, vel ἀμπεδ' ἰμασίν colligo, religio, vnde ἀμπεδ' ἰμασίν
 ἀμπεδ' ἰμασίν ἀμπεδ' ἰμασίν. Α' μπεδ' ἰμασίν, idem.
 Δει ψία ἰμασίν, reuincio, redimio, obligo, cingo. Gal. ad Gl. χεῖρας ἢ
 ἀμπεδ' ἰμασίν ἰμασίν. Luc. δει ψία τῶν ἰμασίν τῶν ἰμασίν ἀμπεδ' ἰμασίν.
 Δει ψία ἰμασίν, reuincio, obligo, cingo. Peculiariter dictum fuit de regio
 redimiculo capitis, fascia videlicet quardam, diadema, corona.
 Vide Plutarch. in Lucullo.
 Δει ψία ἰμασίν, pro ἀμπεδ' ἰμασίν, ex Gal.
 Εὐδ' ἰμασίν, religio. Luc. Item appendo. Bud.
 Εὐδ' ἰμασίν, religio, (sequente abl.)
 Εὐδ' ἰμασίν, retruio, apud Greg.
 Εὐδ' ἰμασίν, illigo, astringo, implico, itretio. Il. 8. ἀμπεδ' ἰμασίν ἰμασίν
 ἀμπεδ' ἰμασίν. Plato de leg. εὐδ' ἰμασίν εὐδ' ἰμασίν. Εὐδ' ἰμασίν ἰμασίν, in reuincū-
 do obstrictum esse. Apud Aristot. de celo lib. 2. εὐδ' ἰμασίν ἰμασίν ἰμασίν
 ἰμασίν fixe stellæ.
 Εὐδ' ἰμασίν, τὸ, vinculum quo aliquid illigatur; vel etiam id
 ipsum quod illigatur.
 Εὐδ' ἰμασίν, ἢ illigo, item implico, itretio, inuoluo.
 Εὐδ' ἰμασίν, ἢ illigatio, iunctura; item illigamen, hoc est, id quo
 aliquid illigatur, vel illud ipsum, quod illigatur. Exp. vinculum,
 fasciculus. Diosc. lib. 3. cap. 97. εὐδ' ἰμασίν vocat linteum cui ali-
 quid illigatum est. (Diosc.)
 Εὐδ' ἰμασίν, τὸ, id quod illigatur, gestamen collo appensum,
 Decamp. Χρυσὸν δει ψία, auro illigatus vel inclusus.
 Εὐδ' ἰμασίν, obligo, vt Gal. εὐδ' ἰμασίν τὸ ἀμπεδ' ἰμασίν μένον. Et εὐδ' ἰμασίν
 εὐδ' ἰμασίν ἰμασίν, obligata habens vulnera.
 Εὐδ' ἰμασίν, ligamen, id quo vulnus obligatur. Aristoph. in
 Vespr. Α' μπεδ' ἰμασίν, apud Dioscor. ἀμπεδ' ἰμασίν ἰμασίν ἰμασίν ἰμασίν.
 Εὐδ' ἰμασίν, ἢ εὐδ' ἰμασίν, obligo.
 Εὐδ' ἰμασίν, obligatio. Gal.
 Decamp. Α' μπεδ' ἰμασίν, ἢ εὐδ' ἰμασίν, non obligatus. Gal. Δει ψία ἰμασίν
 τῶν ἰμασίν ἰμασίν.
 Κατὰ ἰμασίν, deligo, deuincio, astringo, obstringo. O dyss. 2. Εὐδ' ἰμασίν
 ἰμασίν κατὰ ἰμασίν ἰμασίν. Item prohibeo, impedio, apud eundem, ex
 Herodoto aff. pro, conuincio, quia quem conuincimus, velut
 obstrictum tenemus. Itē pro, incanto. Bud. ex Dionys. Areop.
 Κατὰ ἰμασίν, dicitur pro, detinco, astringor.
 Κατὰ ἰμασίν, vinculum quo quis astringitur, seu itretitur.
 Accipit etiam à Plat. lib. 11. de leg. & 2. de rep. pro incantatione
 scribit Bud. Sic Synes. dixit ἰμασίν ἰμασίν κατὰ ἰμασίν ἰμασίν ἰμασίν
 κατὰ ἰμασίν. Κατὰ ἰμασίν, idem quod κατὰ ἰμασίν.
 Κατὰ ἰμασίν, astringo. Et pro incantatione, apud Plat.
 Decamp. Εὐδ' ἰμασίν ἰμασίν, illigo, Plato in Phæd. (de anima lo-
 quens) ἢ λυτὰς ἰμασίν τῶν πάλιν ἰμασίν ἰμασίν.
 Πανδ' ἰμασίν

